

Modrá kapitola

Maminka Tužka a tatínek Fix malé Pastelce radili, aby se zhluboka nadechla, když je rozrušená. Malá Pastelka si radu dobře pamatovala, ale většinou se podle ní zapomněla řídit. U třetích dveří se pro jistotu nadechla rovnou, přestože zrovna příliš rozrušená nebyla. Zaujal ji totiž modrý zvonek, který visel z horního rámu.

Aha, řekla si malá Pastelka. Namalovaný zvonek. Už mám zkušenosti, tentokrát se nenechám nachytat.

Tuba Tempera otevřel dveře a modrý zvonek se rozezvonil. No tohle, zajíkla se malá Pastelka samým překvapením. A byla si skoro jistá, že se důstojný Tuba Tempera pod kloboučkem pousmál.

„Když tu neplatí moje zkušenosti, tak to asi nebudeš modrá Vodovka?“ zeptala se rozpačitě malá Pastelka za třetími dveřmi.

„Ale ano. Jsem modrá Vodovka,“ řekla modrá Vodovka.
„I když jsi trochu rozmazaná?“ ujišťovala se malá Pastelka.
„I když jsem trochu rozmazaná,“ přikývla modrá Vodovka.
„Já totiž ve volných chvílích teču.“
„A když nejsi ve volné chvíli?“ chtěla vědět malá Pastelka.
„Tak to jsem pořád tady tím vším,“ řekla modrá Vodovka
vláčně a přelétla modrým pohledem třetí velikananánský
pokoj.
„Nádhera!“ vykřikla malá Pastelka. „Tolik modrých věcí!
A inkoustů! A hraček!“ rozhlížela se.
„Klidně teč,“ vyzvala modrou Vodovku, „máš volnou chvíli.
Já taky půjdu, protože si tě chci všude prohlédnout.“ A modrá
Vodovka se spokojeně natáhla k břídlícovému břehu.

„Neviděl někdo moje kropítko?“ ptala se modrá Konvička.
„Neviděl někdo její kropítko?“ pomohla jí s ptaním malá
Pastelka a zastavila se u Konvičky. „Já zase nemám barvu.
Ale přišla jsem si ji vybrat. To je můj úkol.“
Modrá Konvička stála schlíple u důlku s modrou květinou.
„To je moje chrpa,“ představila povadlou chrpu malé Pas-
telce a namířila na ni tu trubičku, ze které teče voda.
„Jsem chrpa,“ potvrdila chrpa. „A schnu.“

